

## İÇİMDEKİ YANGIN

Annem ve babam evlendikten sonra uzunca bir süre çocukları olmamış. Bunun üzerine annem doğurganlık hapi kullanmaya başlamış. Bana hamile kalmış fakat hamile olduğunun farkında olmadığı için hapları kullanmaya devam etmiş. Yirmi gün sonra hamile olduğunu farkedip hemen doktoruna danışmış. Doktor hapların mutlaka zarar vereceğini fakat zararın ne olacağını doğumdan önce anlamanın çok da mümkün olmadığını söylemiş. Yıllar sonra gelen bu masumu aldırma yürekleri elvermemiş.

Annem ve babam sekiz buçuk ay boyunca sağlıklı bir şekilde doğmam için dua etmişler. Bir yaşına gelene kadar da özrüm anlaşılmamış. Hatta bir umutla iki buçuk yaşına kadar herhangi bir özrüm olmayacağını umarak beklemişler. Annemin anlattığına göre babam, ben iki buçuk yaşına kadar beni yanından ayırmaz, karşıma geçip: “Baba de kızım. Hadi meleğim, ba-ba!” diyerek beni konuşturmaya çalışmış, sürekli benimle ilgilenerek sevgisini gösterirmiş. Yine annemin anlattığına göre babam beni hala öyle çok seviyor ama işlerinin yoğun olması dolayısıyla artık ilgilenemiyor.

Annem her sabah uyandığımda başımı okşayarak “Babanı dün gece de odana girerken gördüm. Sen uyurken uzun uzun seni izledi. Seni alnından öptü, kulağına seni ne çok sevdiğini fısıldadı.” Derdi. Ben de annem doğru söylüyor umuduyla geceleri uyumaz, babamın gelip beni öpmesini beklerdim, keşke bir kere olsun uyanınca babamı başucumda görebilseydim. Mutfağın ya da holün ışığı yanınca babam gelsin, üzerimi örtün diye yorganı alttan çekip üzerimi açardım. Babam en fazla kapıdan kafasını uzatır, cık cıklayarak çeker giderdi. Çoğu zaman bakmazdı bile. O günlerde beni gülümseten tek şey annemin altıncı yaş günümde aldığı alman köpeği Tik’ti. Babamın ilgisizliğini anlıyormuş gibi ben odama girdiğim zaman, camdan çeşitli şaklabanlıklar yapardı.

Biliyordum, babam ona “baba” diyemediğim, ona doğru koşarak gidip kucakımı açamadığım için sevmiyordu beni. Bana göre ben konuşuyordum ama sesim çıkmıyor olacak, babam beni duymuyordu. Yürümek, babama doğru koşmaksa hayallerimdeydi yalnızca. Babam bana devamlı sert bakar, biz göz göze gelince de başını benden başka yöne çevirirdi.

Ayaklarımı ilk defa sekiz yaşındayken kıpırdattım. İlk adımımı on bir yaşında attım. Hiç bir zaman annem gibi yürüyemedim; hep aksadım, çabuk yoruldum. Ama ayakta olmanın verdiği keyif bambaşkaydı bende. Üstelik bu sayede Tik’le sokağa dahi çıkabiliyordum. İki ayağının üstünde, destek almadan, aksamadan durabilen, koşabilen çocukları hayranlıkla izliyordum.

Bir gün sokakta bir sandalyede otururken kuzenim Onur geldi. Yanağıma sıkıp oturdu yanıma. Bana işaret diliyle iki hafta sonra Nazar Otel’de düğünü olduğunu ve beni mutlaka orada görmek istediğini söyledi. Önceki düğünlere babam hep yalnız gittiği için ilk defa bir otel düğününe hep birlikte gidecektik, içim içime sığmıyordu.

Gün boyunca anneme giymek istediğim elbiseyi anlattım işaret diliyle. Topuklu ayakkabı giyme hayali kurdum ama bu mümkün değildi. Ayağımda bir süs gibi işlevsiz durmasındansa düz tabanlı bir ayakkabı giyip ayaklarımın üzerinde durmayı tercih ettim. Annem beni kuaföre götürüp saçımı topuz yaptıрма söze de verdi. Geç saate kadar babamı bekledik. Gelir gelmez düğünü müjdeledim işaret diliyle. Babam tüm ayrıntıları dinledikten sonra yorumunu yaptı: “Tik’i eve alırsız, o Zeynep’le oynarken biz de düğünde bi kaç saat durup döneriz.” Kulaklarıma inanamadım. Annem de şaşırmişti ki: “Nasıl olur? Zeynep gelmeyecek mi?” diye sordu. Babamsa kesin bir ifadeyle, “hayır” dedi. Konu o günlük orada kapandı ama annemle babam iki hafta boyunca, sanıyorum bu konu üzerine, sürekli tartıştılar. Annem bana söz vermişti, “Merak etme meleğim sensiz gitmem.” Hatta bir gün ben tartışmalarından sıkılıp odama gitmiştim, zaten bir şey anlamıyordum konuşulandan. Ardımdan annem geldiğinde ağlıyordu ve yüzünün sol tarafı kıpkırmızıydı. Babamın anneme şiddet uyguladığı anlaşılıyordu. Annemin benim için çektiği şu sıkıntıya değer miyim diye düşünmeden edememişim. Bu arada geçen iki hafta boyunca yürüme egzersizi yapmadım, babama mesaj vermek istedim. Beni umursamadığını bile bile.

Benim için çok zor geçen o iki haftadan sonra düğün günü geldi. Babam annemi almaya geldiğinde ikimiz de hazır değildik. Tartışmalar yinelendi. Babam sonunda annemi düğüne götürmeye ikna etti, annemse bensiz gitmeye ikna olmuştu. Dolaptan yemeği çıkarıp ocağa koydu. Önüme yemem için bişeyler koyup hazırlanmaya giderken: “Yemeği ısınınca getireceğim, şimdi

giyinmem lazım” dedi. Televizyonu açıp elime kumandayı tutuşturdular, sanki televizyon bana ailemden yediğim bu kazığı unutturacakmış gibi. Ben boğazımda koca bir yumru ve gözümün ta içine bakan bir köpekle kalakaldım. Annem hazırlandıktan sonra evden çıkıp en çok benim gitmek istediğim o düğüne gittiler.

Canım hiç bir şey yapmak istemiyordu, çünkü annem bana verdiği sözü tutmamıştı. O yine canımı yakmıyordu da, babamın kuzenimin düğününde dahi beni yanında taşımaktan utanması...

Bunları düşünürken burnuma yanık yemek kokusu geldi. Kokuyu Tik de aldı. Yanımda, oturduğu yerden kafasını kaldırarak mutfığa doğru baktı. Annem ısınması için ocağa koyduğu yemeği önüme getirmeyi unutmuştu. Kafamı uzatınca holün gerisindeki dumanı gördüm. Tik ise mutfığa gidip gidip geliyordu. Mutfakta yolunda gitmeyen durumu bana anlatmaya çalışıyordu. Ayağa kalkmaya yeltendim. Annem yardım etmeden kendi başıma ayağa kalkmayı denememiştim daha önce. Tik hala mutfakla bulunduğum oda arasında mekik dokuyordu, koyu bronz tüğleri yanmış, kömür gibi olmuştu.

Dumanlar salonun içine kadar geldiğinde ancak ayağa kalkabilmişim. Salon, kapıya en uzak odaydı ve kapıya ulaşabilmem için mutfağın önünden geçmem gerekiyordu. Bu yüzden dumanın geldiği tarafa ilk adımımı atmaktan başka çarem yoktu. Tik koşup çabalayarak dış kapıyı açtı. Dumandan biraz olsun kurtulmuştuk fakat bu sefer de mutfaktan taşan alevleri görebiliyordum. Üstelik ayaklarım beni taşımakta zorlanıyordu. Daha fazla dayanamayıp diz kapaklarımı kırdım ve yere çöktüm. Şimdi bi taraftan öksürüklere boğulurken bir taraftan da hıçkırarak ağlıyordum, bağıırıyordum. Acaba babam yanımda olsaydı duyar mıydı sesimi?

Alevler gittikçe yaklaşırken ayağa kalkmak için bir hamle yaptım, bir daha... olmuyordu. Tik elbisemin ensesinden ısırarak beni kapıya doğru sürüklemeye çalıştı, ben de gayret ettim sürünerek kapıya ulaşmak için. Oysa üzerimdekililer çoktan tutuşmuştu.

Alevler tenimde değil, yüreğimin kuytularındaydı, henüz on altı yaşında ama babasının sevgisini hakettiği yaşlarda kalmış bir yürek... Tik’e gitmesini söyledim. İlginç ama Tik beni anladı, o hep duyuyordu zaten beni. Patilerini boynuma attı, kendince minicik bedenini bana siper etmişti. Son nefesimizi vermeyi bekledik birlikte.

İçimde yıllardır yanan ateşin yanında bu ateş, bu kızıl alevler neydi ki, beni korkutacak! Babamın kızı olmak istemiştim ben, gözlerimle konuşmak, onun güçlü ellerini okşamak, o elleri ellerimin üzerinde, varlığını yanımda, yüreğimde hissetmek en büyük dileğimdi. Babamın ilgisizliği tüm hayatım boyunca içinde bulunduğum olumsuzluklardan daha çok yaralıyordu beni. Benden utanır, sanki kurtulmak isterdi hep. Ben olmasam daha özgür, daha mutlu bir adam olacaktı. Ben ona ayak bağıydım, ben ona vicdan azabıydım. Ben ömür törpüsüydüm. Ah ben! Ben bir felakettim. Daha önce istemiştim zaten ölmeyi, onu kendimden kurtarmak için. Oysa daha çok, mutlu olmak isterdim. Benimle gurur duysun, kızım desin, canım desin isterdim. Sesini duymasam da eğer benimle konuşmayı deneseydi hissederdim söylediklerini. Bunların eksikliği defalarca öldürmüştü beni. Bu yangın neydi ki, kocaman, kocaman alevler içimdeydi benim!

Sanırım son kez babamı düşünüyordum, artık tenimde bişey hissetmiyor, ama babamı yüreğimde hissediyordum hala. Dudaklarımı son kez “baba” diyebilmek için araladım. “Keşke sesimi bir kez olsun duyabilseydin baba, seni çok sevdim baba, baba...”